

chráněné skladby protiprávně, není proč žádati na něm, by přes to ještě prováděl kontrolu, která by se podle konkrétního stavu věci s hlediska pořadatele jevila docela zbytečnou. I když tendence nového autorského zákona svědčí tomu, že účelem zákona jest rozšíření a utužení ochrany práv autorských, nelze přece při výkladu zákona jíti tak daleko, by byly pořadateli ukládány — nemá-li se vydati v nebezpečí trestního stíhání — úkoly přímo zbytečné. Že pak v souzeném případě obžalovaný měl příčiny, ujištění kapelníkovo bráti důvodně v pochybnost, z obsahů spisů nevysvítá. Měl-li stěžovatel v tomto směru pochybnosti, bylo na něm, by je v řízení před prvou stolicí vhodným způsobem uplatnil a si tak zabezpečil podklady pro případnou zmatečnou stížnost. Leč nic takového stěžovatel neučinil a neměl k tomu zřejmě ani příčinu, poněvadž ani zmatečná stížnost není s to uvést konkrétní skutečnosti, podle nichž v souzeném případě nestačilo upozorniti na zákaz, a podle nichž pořadatel byl měl důvod přesvědčiti se o tom, že jeho zákaz je zachováván. Při nejmenším nepoukazuje nic na to, že obžalovaný — a o to právě jde při »dolus eventualis« — schválně opomenul se o tom přesvědčiti, počítaje s tím, že by mohlo tímto opomenutím nastati porušení autorského práva a nechtěje se vystříci ani takové eventuality, třeba mu nešlo přímo o porušení. Tvrdí-li stížnost v této souvislosti, že v dopisu, který obžalovaný obdržel, je výslovně uvedeno, že nestačí na zákaz upozorniti hudebníky, nýbrž že pořadatel je povinen přesvědčiti se o tom, že zákaz je dodržován, ocitá se v rozporu se spisy, podle nichž tento dodatek v dopise ze dne 14. října 1928 není. Naopak obžalovaný byl dopisem tím jen upozorněn, že je v jeho vlastním zájmu, by vyrozuměl kapelníka o zakazu hráti chráněná díla, a je zajisté příznačné pro lichost zmatečné stížnosti, že se snaží subjektivní zavinění obžalovaného vyvozovati nyní z toho, že obžalovaný učinil přesně vše to, oč byl dopisem stěžovatelovým žádán. To, že pak byla přece na zábavě hrána chráněná díla, mohlo by svědčiti vzhledem k dosavadním vývodům nanejvýše snad o nedbalosti pořadatelově, nikoliv však o jeho »dolus eventualis«. Nelze tedy rozsudku, pokud bylo odmítnuto zavinění obžalovaného podle skutkového stavu rozsudkem zjištěného, vytknouti, že spočívá na mylném výkladu zákona, ani, že je stížen některou z vad čís. 5 § 281 tr. ř.; bylo proto zmatečná stížnost zavrhnouti jako nedůvodnou.

Čís. 4306.

Ke zpronevěře je třeba zlého úmyslu; toho tu není, je-li pachatel přesvědčen, že vlastník věci nebude nic namítati, bude-li pachatel s věcí disponovati, nebo je-li pachatel toho mínění, že jest oprávněn podržeti si věc mu svěřenou; pachatel si musí býti vědom hmotné protiprávnosti svého jednání.

Ponechal-li si zaměstnanec vyšetřený materiál, byla by tu vědomost hmotné protiprávnosti jednání ve smyslu § 183 tr. zák., kdyby si zaměstnavatel výslovně vymínil, že mu musejí býti vráceny všechny zbytky a odpadky.

Podílníku (§ 185 tr. zák.) musí býti známo, že jde o věc zpronevěřenou, nestačí již podezření; v takovém případě by mohlo jíti o přestupek § 477 tr. zák.

Je-li podílník toho mínění, že věc nebyla zpronevěřena (an vyšetřený materiál není zpronevěřen), není tu u něho po případě zlého úmyslu ve smyslu § 183 a § 1 tr. zák.

(Rozh. ze dne 22. října 1931, Zm I 853/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného Rudolfa S-y do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 29. září 1930, jímž byli stěžovatel a obžalovaný Ludvík B. uznáni vinnými zločinem podílnictví na zpronevěře podle §§ 185, 186 a), b) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a o ní rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Důvod zmatečnosti čís. 4 § 281 tr. ř. shledává stěžovatel v tom, že nalézací soud nevyhověl jeho průvodnímu návrhu, 1. by byl vyslechnut Dr. B. o tom, že mu S. sdělil, že stěžovateli prohlásil při prodeji koží, že jde o kůže poctivě nabyté; 2. by byli vyslechnuti znalci z oboru rukavičkářského a svědek Jaroslav M. o tom, že existoval a po 100 let existuje obyčej, že si dělníci přijatí na domácí práci vždy ponechávali a smějí si ponechávati kůže jimi vyšetřené; 3. by byli slyšeni svědci R., K., H. a V. o tom, že dělníkům, jimž se nedostávalo kůže na předepsaný počet rukavic, buď bylo ze mzdy strhováno, nebo musili nedostávající se kůže koupiti. Nalézací soud zamítl tyto návrhy jako nerozhodné; v důvodech rozsudku jejich zamítnutí odůvodněno mimo jiné i poukazem na výpověď svědků Karla S-e a Pavla F-a; než jejich výpovědi nemohly podle tvrzení stěžovatele stačiti ke zjištění jeho subjektivní viny, an prý vyšetřené kůže kupoval v přesvědčení, že je dělníci mohou prodati, a on že je může koupiti; kdyby byl tento předpoklad mylný, vylučoval by prý zlý úmysl a vědomí protiprávnosti. Návrh pod 1. byl zamítnut neprávem, třebaže se stěžovatel i na policii i u soudu hájil tím, že kupoval t. zv. vyšetřené kůže, a netvrdil, že mu S. říkal, že jde o kůže poctivě nabyté, neboť tvrzené sdělení S-ovo mohlo míti význam pro posouzení, zda stěžovatel věděl, či nevěděl, že S. nabyl koží nepoctivým způsobem. I zamítnutím dalších návrhů bylo porušeno právo obhajoby. Byl obžalován a odsouzen pro podílnictví na zpronevěře a hájil se tím, že nešlo o zpronevěru a že nespatořoval v koupi koží nic trestného. Ke zpronevěře je třeba zlého úmyslu; toho tu není, je-li pachatel přesvědčen, že vlastník věci nebude nic namítati, bude-li pachatel s věcí disponovati, nebo je-li pachatel toho mínění, že je oprávněn podržeti si věc mu svěřenou; pachatel musí si býti vědom hmotné protiprávnosti svého jednání (Finger, Strafrecht strana 470; Altmann-

Jakob, Kommentar str. 501); taková vědomost byla by tu v souzeném případě zejména, kdyby si zaměstnavatel výslovně vymínil, že mu musejí býti vráceny všechny zbytky a odpadky. Podílníku musí býti známo, že jde o věc zpronevěřenou; nestačí již podezření; v takovém případě mohlo by jíti o přestupek § 477 tr. zák. (sb. n. s. čís. 606, 1253, 3051); je-li podílník toho mínění, že věc nebyla zpronevěřena, není tu u něho zlého úmyslu ve smyslu § 183 a § 1 tr. zák. Z toho, že stěžovatel nahradil škodu, nelze souditi, že si byl vědom toho, že jde o kůže zpronevěřené, ana povinnost náhrady škody může býti i u přestupku § 477 tr. zák.; ani to, že u značné části koží byly odstraněny značky majitelů, není dokladem takového vědomí, ano nebylo zjištěno, že stěžovatel o tom věděl. Stěžovatel se hájil, že byl toho mínění, že t. zv. vyšetřené kůže nejsou zpronevěřené, a nabízel o tom důkazy pod č. 2 a 3. Práva, by bylo přihlíženo k této obhajobě, a by byla obhajoba ta přezkoumána provedením nabízených důkazů, nepozbyl stěžovatel tím, že při prvním výslechu uvedl, že je částečně vinen, an ihned dodal, že věděl, že šlo o tak zvané vyšetřené kůže, ale nedoznal, že věděl, že zaměstnavatelé žádají, by jim dělníci takové kůže vraceli. Důkazy ty měl nalézací soud připustiti, neboť pro posouzení subjektivní stránky nestačí mínění, jež projevili svědci Karel S. a Pavel F. Je proto řízení ohledně stěžovatele neúplné a bylo rozsudek ohledně něho za předpokladu § 5 zák. čís. 3/1878 ř. zák. zrušiti jako zmatečný.

Čís. 4307.

Jde o nepřekonatelnou překážku, nebyl-li obžalovaný vyrozuměn správně o hodině, na kterou bylo ustanoveno hlavní přelíčení.

(Rozh. ze dne 22. října 1931, Zm II 477/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání odporu obžalovaného Josefa Z-a proti rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 20. listopadu 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 183 tr. zák., a nalézacímu soudu uložil, by o obžalobě nařídil nové hlavní přelíčení podle § 427 posl. odst. tr. ř.

Důvody:

Hlavní přelíčení o obžalobě na stěžovatele pro zločin zpronevěry bylo ustanoveno na den 20. listopadu 1930 v 9 $\frac{1}{2}$ hod. dopol. V obsílce doručené stěžovateli dne 6. října 1930 bylo však omylem uvedeno, že se hlavní přelíčení bude konati dne 20. listopadu 1930 dopoledne o »3 $\frac{1}{2}$ « hod. Stěžovatel žádal dopisem došlým na nalézací soud dne 16. listopadu s poukazem na to, že ustanovení hlavního přelíčení na 3 $\frac{1}{2}$ hod. »dopoledne« podle jeho mínění není možné, by mu bylo do advokátní kanceláře Dr. B-a sděleno, v kolik hodin se jeho hlavní přelíčení bude konati. Vyřízení této žádosti, jež bylo adresováno na stě-